

[Jørgen Jensen]

forbrugernes indflydelse og sikrer den erhvervsøkonomiske politiks fornødne gennemslagskraft, eller til, at samfundets styring sikres ved, at hele kreditformidlingen og forsikringsselskaberne omdannes, så samfundsrepræsentanter udgør flertallet i de ledende organer, eller til, at staten opretter en postgirobank?

Jeg kunne blive ved med at nævne alle de forslag, man har vedtaget i sidste weekend. Mener socialdemokratiet og hr. Camre virkelig, at nogen tror på, at det ikke er et brud med socialdemokratiets løfte til vælgerne, at man er gået ind i et samarbejde med partiet venstre?

Det er ikke muligt at gennemføre disse forslag på den måde. De kan i dag kun gennemføres i et samarbejde med partierne til venstre i dansk politik. Det er rigtigt, at kommunisterne afviser ØD-forslaget, fordi det er en forlængelse af den skadelige indkomstopolitik og ikke vil opfylde de løfter, som man udsteder til arbejderklassen. Hvorfor erkender man ikke, at lønarbejderne skal nedsætte deres forbrug og personlige opsparing med 20 kr., for hver gang der skal 10 kr. ind i ØD-fonden? For det er det, der reelt ligger i det. Det er en kendsgerning, at ØD-forslaget indtil nu er blevet brugt til at nedsætte aktiviteten i fordelingskampen, er blevet brugt til at forhindre kampen for en udvidelse af demokrati på arbejdspladserne. Det haster i allerhøjeste grad med at gribe ind over for storkapitalen. Lad mig tage nogle af de eksempler, der har været fremme i den allersejeste tid, f. eks. færgefarten. Jeg erindrer, da vi sidste gang diskuterede problemerne på færgeruterne, hvor man her i folketinget fra socialdemokratiets side understregede, at det var nødvendigt at gribe ind for at sikre forbindelsen. Her var der i allerhøjeste grad tale om, at man greb ind over for den ene part: sømændene, som førte en naturlig aktion for at sikre sig deres overenskomst for dette område. Men i dag, hvor det er storkapitalen, der manipulerer for at sikre sig magt og profit, er der ikke den samme lyst til at gribe ind.

Eller lad mig nævne situationen på Helsingør Værft, hvor man har besluttet at sende dele af fæргеbyggeriet til udlandet i en situation, hvor vi tidligere i folketinget diskuterede nødvendigheden af, at netop dette værft fik dette fæргеbyggeri for at sikre beskæfti-

gelsen. Alt det understreger nødvendigheden af, at man hurtigst muligt griber ind for at begrænse storkapitalens magt.

Tager vi boligområdet, hvor det er nødvendigt at føre en anden politik, tror man så, at det, som står i socialdemokratiets program, kan gennemføres sammen med partiet venstre: de 40.000 boliger om året og navnlig opførelsen af et større antal almenyttige boliger? At styringen af det totale byggeomfang og dermed byggeriets samlede ressourceforbrug sker gennem det offentlige, at finansieringsformen gennemføres som en statslånsordning, at den offentlige grundkapital i det almenyttige byggeri styrkes for at tilgode det sociale byggeri? Jeg kunne tage mange andre ting frem. Der er i allerhøjeste grad tale om, at man bryder med de løfter og de programmer, man har stillet frem for vælgerne.

Herefter vil jeg komme med et par bemærkninger om det, der har været sagt for at bevise, at der ikke var noget andet flertal, og påstanden om, at kommunisterne stemte imod nødvendige arbejdsmarkedslove. Jeg forstår egentlig godt, at socialdemokratiets dårlige samvittighed frembringer de påstande, man i denne tid sender ud i arbejderklassen. Men det var socialdemokratiet, der gang på gang for at få partiet venstre med, også før SV-regeringen, fremsatte unødvendig dårlige forslag og stemte imod ændringsforslag, der kunne være blevet gennemført, og som var i overensstemmelse med socialdemokratiets egne forslag.

Til arbejdsmiljøloven og bedriftssundheds tjenesten stillede kommunisterne ændringsforslag, og socialdemokratiet stemte imod, skønt det omtrent ordret var det, som står i socialdemokratiets eget arbejdsprogram, nemlig at arbejdstilsynets personale skal omfatte repræsentanter fra fagbevægelsen, at fagbevægelsen antager miljøkonsulenter lønnet af staten, at arbejdet skal tilpasses arbejdskraften og ikke omvendt – epoxyen siger noget helt andet – at grænseværdierne for kemiske stoffer skal tage hensyn til gener, selv om der ikke er nogen kendt sygdomsrisiko.

Jeg vil endvidere sige noget om de langtidsledige. Først og fremmest er det et spørgsmål om at føre en politik, der ser det som et samfundsmæssigt positivt skridt at tilbyde arbejde til alle, der vil. Det ændrer